Таким весняним все було колись
і ми такі обоє молодії!
Та наші весни в вирій подались –
Всевладна осінь нами володіє.
Нема – ще буде! Є — вже відбулось…
Та диво! Душу зовсім не вражає
Вмовкання тих весняних відголось,
А тішить тиша мудрого врожаю.
Все зібрано, що уродило нам
В гарячу пору росту й дозрівання,
Осінній яві, не квітневим дням
Належить ця пора передостання
В дочасності живім календарі,
Поки зима розстелить мертвий саван…
Коштую я коштовні ті дари,
якими вік мій був так щедро славен:
Солодкого кохання виноград
і з гіркуватим присмаком мигдалю
докорів миті й сталий біль утрат,
бо все, що вчора видавалось даллю
на довгому віку, – це вся та суть,
з якою вже мені не розминутись.
Нехай же дні осінні принесуть
Усе, що мало статися і збутись.
Я все прийму належно, без жалю,
приречене воно чи випадкове,
Лиш про одне благаю і молю –
Не обділи мене зерном любови.